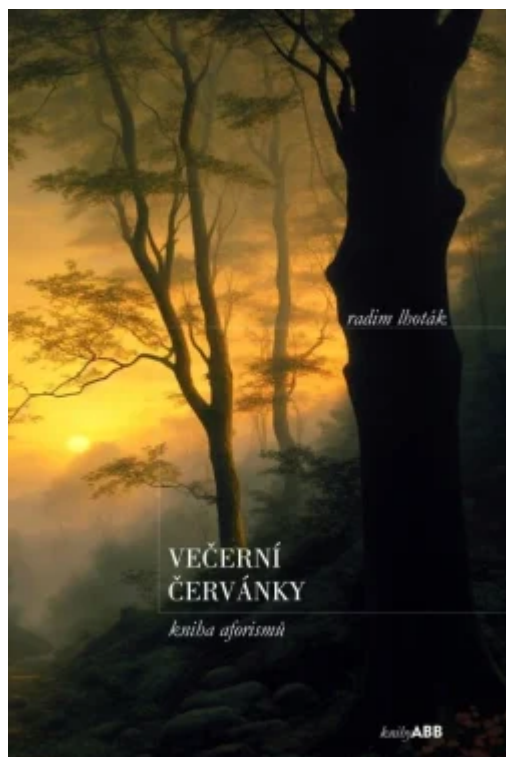

Radim Lhoták – Večerní červánky

Autor: Redakce

„Pokud ve vás název vyvolává asociace s Nietzscheho **Ranními červánky**, není to náhoda: oproti myšlenkovému rozbřesku totiž oznamuje jeho soumrak,“ napsal nám **Radim Lhoták** o své letošní knižní novince **Večerní červánky - kniha aforismů** vyšlé v nakladatelství ABB. (Ro)zmory našeho věku v ní uchopuje s nesmiřitelností glosátora zcela „probuzeného“. A činí tak, občas snad v rozporu s pravidly žánru, spíše těžkou rukou rozzlobeného analytika, než s lehkovážným odstupem břitkého satirika, jemuž jde hlavně o efekt ostrovtipné zkratky. Je znát, a v tom je síla knihy, jak bytostně se ho dotýkají fenomény, které promýšlí a jejichž gró se snaží postihnout, občas spíše v esejistické zkratce než v avizovaných aforismech. Lhoták je zkrátka spíše filosof než satirik, ač sám se za filosofa v pravém slova smyslu (natož katedrového) nepovažuje. Ale oč méně v jeho aforismech najdeme „fóru“, s o to větší poctivostí a razancí jdou přímo k jádru věci.

Autor k tomu říká: „Prožil jsem půlku života v socialismu, kdy pravda měla sílu jedné tyranské ideologie, vedoucí k nastolení nejspravedlivější fáze lidského pokroku. Druhou půlku života prožívám ve společnosti, v níž se pravda stala věcí posměchu a nejvyššího opovržení ve jménu téhož pokroku, který má znamenat konec všem ideologiím a vrchol lidského blahobytu. Kde je skutečná pravda? Na to se pokouším odpovědět svými články.“

Knížka je rozdělena do kapitol: O poznání, o demokracii, o právním státě, o evropské unii, o feminismu, o islamizaci Evropy, o podvolených, o znásilnění Evropy, o pravdě, o vládnutí, o Green Dealu, o svobodě, o následcích křesťanství, o odkazu husitů, o kapitalismu, o konzervativismu, o víře a o dalších tématech. Několik ukázek náš výklad prověří:

Princip vlády plutokracie

Vyhlásili jsme konec státu blahobytu, konec sociálního státu. Aby lid byl ochoten snášet utrpení, jaké ho čeká, musí být složen z atomizovaných a kulturně bezprizorních jedinců neschopných se sjednotit na společném postupu proti vrchnosti. K tomu vhodným způsobem formulujeme a uvádíme na veřejnost ideu občanské společnosti. Postupně z hlav lidí vymýtíme potřebu národní identity a národní pospolitosti. Ze systému morálních hodnot odstraníme pojem vlastenectví. Občanská společnost musí být jedna, a to globální. Každý jedinec musí cítit, že je součástí kulturně neidentifikovatelného prostoru bez hranic. Pak

nebude vědět, kam by se měl ve svých stížnostech odvolat, kde by měl hledat zastání, o koho a o jaké hodnoty by se měl opřít.

Liberální stát

Liberální stát je místem, kde probíhá morální výprodej člověka, kde spory pravice a levice jsou bezcennými tahanicemi o jednu tvář téhož politického systému, a rozhodují pouze o tom, jakými barvami bude tato tvář nalíčena. Socialismus nebo kapitalismus, volný či regulovaný trh, zdroje v rukou státu, nebo mocných oligarchů, jde jen o dvě strany téže mince s cejchem liberalismu. Pravým nepřítelem lidskosti a lidské touhy po svobodě je liberalismus. Neexistuje ideální svoboda pro jednotlivce, protože jednatel sám neznámá nic, pokud není zakotven ve smysluplném společenství, které mu dává identitu a určuje jeho hodnotu podle toho, do jaké míry směřuje sám sebe za prospěch celku.

Aristokracie naruby

Parlamentní demokracie nemá nic společného s demokracií jako takovou. Původně míněna jako aristokratická vláda těch nejlepších synů národa dnes představuje aristokracii naruby. Jinými slovy vládu profánního výběru zástupců z řad vyznavačů resentimentu – těch nejvíce vyčnívajících při obhajobě rovnostářství, přízemních hodnot a falešných principů, v důsledku pak lahodících duchu buržoazní ideologie, určené podrobeným masám. Pravda a láska v ní jedno jsou. Jinak řečeno, pravda je pozitivní pocit uspokojení nad porážkou nároku vlády vznešenosti a ušlechtilosti nad vším nízkým, přízemním a nevydařeným.

Vláda morální spodiny

Od dob, kdy plutokracie liberálně demokratických států začala využívat ideologii k ovládnutí lidské mysli, vybírá si za služebníky veřejné moci lidi nejnižšího charakteru, morální spodinu, jedince odhodlané zaprodat vlastní čest a svědomí nadřazenému společenskému postavení, které jim zajišťuje blahobyť na úkor bezmocné většiny.

Podvolené individuum

Není soucituhodnějšího pohledu nad obraz jedinečného individua, nad tu vypínavou kreaturu člověka hýřícího navenek barvami měňavými na způsob simulakrů, jimiž se snaží odlišovat, ne splynout s prostředím, ne stát se jeho funkční součástí. Čím barevnější a pestřejší je na povrchu, tím chabější a prázdnější je jeho nitro, jež směnilo veškerou nápaditost, tvůrčí energii, ušlechtilý cit, morální sílu, veškerou materii hloubky za výraz své povrchnosti a nesvobody.

Feminizace

Co dobrého nám může přinést další „spasitelská“ doktrína ženského hnutí, která vždy s tak bezelstným výrazem poukazuje na zájem či ochranu dětí, a přitom vrhá potomky národa do spárů nezávislých, a po zavržených otcích pasoucích matek? Je až neuvěřitelné, jak málo

odporu, jak málo vzdoru se klene proti feminizaci našeho života, který nejenže není udržitelný, ale směřuje k naprosté genocidě kulturního a svobodného člověka.

Podstata kultury

Kultura určitého společenství není dána tím, co se lidem dává, ale především tím, co se od nich vyžaduje. A právě ono vyžadování může existovat pouze tehdy, pokud je zde někdo, kdo oprávněně vyžaduje, a na druhé straně někdo, kdo stejně oprávněně poslouchá. Znakem každé fungující kultury je proto řád, jednota morální i názorová, jednotné hodnoty a kultury společného uctívání. Jde o znaky, které sice nejsou vždy automaticky sdíleny, ale o které je usilováno všemi prostředky, a to jak prostředky duchovními (výchova, kázání, vzdělávání) tak prostředky mocenskými (zákony, represivní nástroje).

Národní kultura

Národ má ve svém základu slovo rod. Rod, jako genetický fenomén, se utváří rozmnožováním a sdílením pokrevního svazku. Smyslem rodového společenství je zachování rodu a jeho existence v pevné solidaritě všech jeho členů. Národ bez kmenové hierarchie a sounáležitosti založené na pokrevní příbuznosti je vágní pojem opřený pouze o spojitost jazyka. Umělé vymezení kulturního dědictví národního státu na čistě jazykovém základě proto vytváří společnost, v níž se rodové i kulturní tradice ubírají samostatnou cestou.

Kultura v krizi

Frustrujícím stigmatem moderní doby je selhání všech racionálních konceptů lepší, spravedlivější a humánnější společnosti, než k jaké dospěly generace našich předků. Bez nadsázky lze říci, že současný kulturní obraz moderního člověka by našim praotcům připadal hodný politování, ne-li přímo opovržení. Nekritický racionalismus, nepochopení příčin společenských jevů, materialistická filosofie dějin a na spekulativních tezích postavené konstrukce nefunkčních společenských řádů přivedly současnou západní civilizaci do fáze rozčarování nad neschopností čistého rozumu uchopit svět jako objektivní realitu.

Ponížená Evropa

Evropa posledních desetiletí prochází absurdní vulgarizací veškerého hodnotového myšlení. Globalizační síly Západu již zcela nepokrytě ohlašují demoralizační a depopulační strategii, která má definitivně rozbít vše, čím ještě před druhou světovou válkou žila evropská kulturní tradice.

Příkladem budiž rozbití tradiční rodiny, dehonestace nacionalismu a útok proti vlasteneckému cítění rozkládající již tak zchátralé sebevědomí evropských národů. Nad evropským duchem vítězí vulgární ekonomismus liberálního trhu, vulgární individualismus utápějící se v bezbřehém egoismu, vulgární hédonismus a sexismus, emancipace zvrhlých úchylek a deviací, vulgární materialismus a dekadence, vulgární humanismus vedoucí k sebevraždě evropských národů a evropské rasy. Z evropské civilizace se stává tržní kombajn kosící

výdobytky otrocké práce většiny populace ve prospěch jednoho procenta tvořícího elitní vrstvu bohatých, jejichž život přesahuje i ty nejfantastičtější představy o pohádkovém blahobytu.

Uctívači „evropských hodnot“

Pro dění na zplaněném poli Evropské unie je příznačné, že kde kdo, politik, hokynář, podvodník, mudrlant, muslim, křesťan, žid nebo cikán se otírá o evropské hodnoty a jimi zdůvodňuje své partikulární zájmy a sobecké záměry.

Současný evropský politik je ve své typické podobě vzorem mechanicky jednajícího primitiva recitujícího na veřejnosti nabílované fráze o liberální demokracii, humanismu, solidaritě, rovnoprávnosti, otevřené občanské společnosti a principech právního státu, aniž by se staral o hledání cesty ven z materialistického a multikulturního úpadku celé Evropy a přijal odpovědnost za postavení vlastního národa jako důstojné, sebezáchovné, sebeurčující a rasově homogenní entity v rámci evropského společenství.

„Evropské hodnoty“

Otázka sjednocené Evropy

Pokud je vůbec možné sjednotit národy Evropy při zachování jejich vitality a identity do jedné společné říše, musí se evropský chrám vystavět na tradičních hodnotách vykazujících nadčasovou platnost. Věčné evropské hodnoty, to je oč tu běží – politické hodnoty zakládající ideologickou pevnost a bojovnou frontu schopnou se vymezit proti buržoaznímu i proletářskému mýtu, proti anglosaskému kapitalismu i socialistické internacionále, proti alogenním vetřelcům a jejich kultuře, bojovnou frontu schopnou se postavit za heroického ducha ukovaného z výkvětu každého národa, jímž se ctihodní Evropané rekrutují do čela říše ve jménu spravedlivé kvalitativní nerovnosti, ve jménu aristokratické svaté aliance, ve jménu

tradičních evropských hodnot, jimiž se křísila evropská kultura pod symbolem pevného svazku prutů a jejichž záměrnou deformací tatáž kultura získala odstrašující nálepku fašismu.

Jiný fašismus

Aby moderní „techné“ sloužila ve prospěch všeho lidu, nesmí se stát výlučným nástrojem v rukou buržoazních finančních elit, za nimiž stojí všehoschopné parazitické síly. K tomu bylo nutné podřídit společenský vývoj a politiku kontrole silných a uvědomělých vůdců, využívajících ke svým záměrům mocný národně socialistický stát. Předválečný fašismus vyrostl v hlavách nejlepších filozofů té doby, odhodlaných neponechat nic náhodě. Jejich vhled do pozitivní stimulace moderního pokroku se opíral o pohanský archetyp vyššího člověka, jemuž leží na srdci budoucnost bílé (přesněji árijské) rasy a obroda člověka v důstojného opatrovatele kosmického řádu.